

ΤΖΩΝ ΓΚΡΙΝ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΤΟ ΛΑΓΟΣ ΑΣΤΕΡΙ

ΟΙ
ΚΑΤΕΡΙΝΕΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι Κατερίνες**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: An Abundance of Katherines

Από τις Εκδόσεις Speak, Νέα Υόρκη 2008

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: John Green

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δημήτρης Μελικέρτης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Irene Vandervoort

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© John Green, 2006

This edition published by arrangement with Dutton Children's Books, an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λιβάνη, 2016

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Μάρτιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4715-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5051-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΝ

Μετάφραση: Δημήτρης Μελικέρτης

Στη σύζυγό μου, Sarah Urist Green, αναγραμμαστικώς:

Her great Russian
Grin has treasure –
A great risen rush.
She is a rut-ranger;
Anguish arrester;
Sister; haranguer;
Treasure-sharing,
Heart-reassuring
Signature Sharer
Easing rare hurts.

«Όμως η απόλαυση δεν είναι να κατέχεις τον άλλο.
Η απόλαυση είναι αυτή. Να έχεις μαζί σου
στο δωμάτιο κάποιον που τον διεκδικεί».

–Φίλιπ Ροθ, *Το ανθρώπινο στίγμα*

(ένα)

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΩΙ ΑΦΟΤΟΥ το γνωστό παιδί-θαύμα ονόματι Κόλιν Σίνγκλετον αποφοίτησε απ' το λύκειο και τον παράτησε για δέκατη ένατη φορά ένα κορίτσι με τ' όνομα Κατερίνα, μπήκε να κάνει μπάνιο. Ο Κόλιν ανέκαθεν προτιμούσε το μπάνιο· ένας απ' τους γενικούς του κανόνες στη ζωή ήταν να μην κάνει ποτέ όρθιος κάτι που μπορούσε να κάνει εξίσου εύκολα ξαπλωμένος. Μπήκε στην μπανιέρα μόλις ξεστάθηκε το νερό και κάθισε και παρακολούθησε μ' ένα βλέμμα περιέργως κενό στο πρόσωπό του καθώς τον κάλυπτε το νερό. Το νερό ανέβαινε αργά στα πόδια του, τα οποία ήταν σταυρωμένα και διπλωμένα στην μπανιέρα. Το παρατήρησε, έστω και αμυδρά, ότι ήταν πολύ μακρύς και πολύ μεγάλος γι' αυτή την μπανιέρα – έμοιαζε με σχεδόν ενήλικο άνθρωπο που παρίστανε το παιδί.

Καθώς το νερό άρχισε να βρέχει την κοκαλιάρικη αλλά διόλου μυώδη κοιλιά του, σκέφτηκε τον Αρχιμήδη. Όταν ο Κόλιν ήταν περίπου τεσσάρων ετών, είχε διαβάσει ένα βιβλίο για τον Αρχιμήδη, τον Έλληνα φιλόσοφο που ανακάλυψε μπαίνοντας στην μπανιέρα του ότι ο όγκος οποιουδήποτε αντικειμένου μπορούσε να μετρηθεί με βάση την ποσότητα

του εκτοπιζόμενου νερού. Μόλις έκανε αυτή την ανακάλυψη, ο Αρχιμήδης υποτίθεται ότι φώναξε «Εύρηκα!» και στη συνέχεια πήρε να τρέχει γυμνός στους δρόμους. Το βιβλίο έλεγε ότι πολλές σημαντικές ανακαλύψεις περιλάμβαναν ένα τέτοιο «Εύρηκα», μια ξαφνική στιγμή έμπνευσης. Ακόμα και τότε, ο Κόλιν λαχταρούσε να κάνει σημαντικές ανακαλύψεις, γι' αυτό και είχε ρωτήσει τη μητέρα του σχετικά με το ζήτημα όταν εκείνη γύρισε σπίτι το βράδυ.

«Μαμά, σ' εμένα θα έρθει ποτέ μια τέτοια στιγμή *Εύρηκα*;»

«Αχ, καρδιά μου», είπε εκείνη, πιάνοντας το χέρι του. «Τι τρέχει;»

«Θέλω κι εγώ μια στιγμή *Εύρηκα*», είπε, όπως ένα άλλο παιδί θα εξέφραζε τη λαχτάρα του ν' αποκτήσει ένα Χελωνονιτζάκι.

Εκείνη ακούμπησε την ανάστροφη της παλάμης της στο μάγουλό του και χαμογέλασε, με το πρόσωπό της τόσο κοντά στο δικό του που στον Κόλιν έφτανε η μυρωδιά του καφέ και του μακιγιάζ της. «Φυσικά, Κόλιν, μωρό μου. Φυσικά και θα γίνει».

Όμως οι μητέρες λένε ψέματα. Είναι στη φύση της δουλειάς τους.

Ο Κόλιν πήρε βαθιά ανάσα και γλίστρησε προς τα κάτω, βυθίζοντας το κεφάλι στο νερό. *Κλαίω*, σκέφτηκε, κοιτώντας μέσα απ' τα σαπουνόνερα που έτσουζαν τα μάτια του. *Νιώθω σαν να κλαίω, οπότε μάλλον κλαίω, μα αδυνατώ να το πω με σιγουριά, γιατί είμαι κάτω απ' το νερό.* Όμως δεν έκλαιγε. Παραδόξως, ένιωθε υπερβολικά θλιμμένος για να κλάψει. Υπερβολικά πληγωμένος. Λες κι εκείνη του είχε πάρει το κομμάτι του εαυτού του με το οποίο έκλαιγε.

Άνοιξε το σιφόνι της μπανιέρας, σηκώθηκε, σκουπίστηκε και ντύθηκε. Όταν βγήκε απ' το μπάνιο, οι γονείς του κάθονταν μαζί στο κρεβάτι του. Δεν ήταν ποτέ καλό σημάδι όταν και οι δύο γονείς του βρίσκονταν στο δωμάτιό του την ίδια στιγμή. Με το πέρασμα των χρόνων, αυτό σήμαινε ότι:

1. Η γιαγιά σου / ο παππούς σου / η θεία Σούζι, την οποία δε γνώρισες ποτέ αλλά, πίστεψέ με, ήταν καλός άνθρωπος και είναι κρίμα, πέθανε.
2. Αφήνεις ένα κορίτσι που λέγεται Κατερίνα να σε αποσπάσει απ' τη μελέτη σου.
3. Τα μωρά δημιουργούνται μέσω μιας πράξης την οποία μια μέρα θα βρίσκεις άκρως ενδιαφέρουσα αλλά προς το παρόν μάλλον θα σε τρομάζει, και επίσης μερικές φορές οι άνθρωποι κάνουν πράγματα με τα μέρη του σώματός τους που δημιουργούν μωρά χωρίς όμως στην πραγματικότητα να δημιουργούν μωρά, όπως για παράδειγμα όταν φιλιούνται σε σημεία που δε βρίσκονται στο πρόσωπο.

Ποτέ δε σήμαινε ότι:

4. Ένα κορίτσι που λέγεται Κατερίνα τηλεφώνησε όσο ήσουν στην μπανιέρα. Σου ζητά συγγνώμη. Σε αγαπάει ακόμη, έκανε ένα τρομερό λάθος και σε περιμένει στον κάτω όροφο.

Ακόμα κι έτσι πάντως, ο Κόλιν δεν μπορούσε παρά να ελπίζει ότι οι γονείς του βρίσκονταν στο δωμάτιο για να του μεταφέρουν νέα που ανήκαν στην κατηγορία νούμερο 4.

Ήταν γενικά απαισιόδοξος άνθρωπος, όμως έδειχνε να κάνει μια εξαίρεση σε ό,τι αφορούσε τις Κατερίνες: Ένιωθε πάντα ότι θα επέστρεφαν σ' εκείνον. Η αίσθηση ότι την αγαπούσε και ότι κι εκείνη τον αγαπούσε φούντωσε μέσα του, και μπορούσε να γευτεί την αδρεναλίνη στον λαιμό του, και ίσως να μην είχαν όλα τελειώσει, και ίσως να γινόταν να νιώσει ξανά το χέρι της στο δικό του και ν' ακούσει τη δυνατή, γεμάτη αυτοπεποίθηση φωνή της να μετατρέπεται σε ψίθυρο για να του πει Σ' αγαπώ έτσι γρήγορα και σιγανά όπως το έλεγε πάντα. Έλεγε το Σ' αγαπώ σαν να 'ταν κάποιιο μυστικό, και μάλιστα βαρυσήμαντο.

Ο πατέρας του σηκώθηκε και τον πλησίασε. «Η Κατερίνα τηλεφώνησε στο κινητό μου», είπε. «Ανησυχεί για σένα». Ο Κόλιν ένωσε το χέρι του πατέρα του στον ώμο του και μετά κινήθηκαν και οι δυο προς τα εμπρός και την επόμενη στιγμή ήταν αγκαλιασμένοι.

«Ανησυχίσαμε πολύ», δήλωσε η μητέρα του. Ήταν μια μικροκαμωμένη γυναίκα με σγουρά καστανά μαλλιά που είχαν μία μόνο άσπρη τούφα στο μπροστινό μέρος. «Και έχου- με πέσει απ' τα σύννεφα», πρόσθεσε. «Τι συνέβη;»

«Δεν ξέρω», είπε σιγανά ο Κόλιν στον ώμο του πατέρα του. «Απλώς... με βαρέθηκε. Κουράστηκε. Αυτό είπε». Και τότε σηκώθηκε η μητέρα του και ακολούθησαν πολλές αγκαλιές, χέρια παντού, και η μητέρα του έβαλε τα κλάματα. Ο Κόλιν απεγκλωβίστηκε απ' την αγκαλιά τους και κάθισε στο κρεβάτι. Ένιωθε την επιτακτική ανάγκη να τους βγάλει αμέσως απ' το δωμάτιό του, λες και, αν δεν έφευγαν, ο ίδιος επρόκειτο να εκραγεί. Κυριολεκτικά. Με τ' άντερά του στους τοίχους και τον ιδιοφυή εγκέφαλό του χυμένο στα σκεπάσματα του κρεβατιού.

«Λοιπόν, πρέπει κάποια στιγμή να κάτσουμε και ν' αξιολογήσουμε τις επιλογές σου», είπε ο πατέρας του. Ο πατέρας του τρελαινόταν για τις αξιολογήσεις. «Όχι πως ψάχνουμε τη θετική πλευρά του πράγματος, αλλά, απ' ό,τι φαίνεται, πλέον θα έχεις λίγο ελεύθερο χρόνο αυτό το καλοκαίρι. Μήπως να ξεκινούσες θερινά μαθήματα στο Νορθγουέστερν;»

«Θέλω πραγματικά να μείνω μόνος μου, για σήμερα μόνο», απάντησε ο Κόλιν, προσπαθώντας να τους μεταδώσει μια αίσθηση ηρεμίας, ώστε να φύγουν και ο ίδιος να μην εκραγεί. «Οπότε μπορούμε να κάνουμε αύριο την αξιολόγηση;»

«Φυσικά, καρδιά μου», είπε η μητέρα του. «Θα είμαστε εδώ όλη μέρα. Κατέβα όποτε θέλεις, και να ξέρεις πως σ' αγαπάμε και είσαι τόσο μα τόσο ξεχωριστός, Κόλιν, και δεν πρέπει ν' αφήσεις αυτό το κορίτσι να σε κάνει να σκεφτείς το αντίθετο, γιατί είσαι το πιο υπέροχο, πανέξυπνο αγόρι...» Και ακριβώς τότε, το πιο ξεχωριστό, υπέροχο, πανέξυπνο αγόρι έτρεξε στο μπάνιο του και ξέρασε τα σωθικά του. Εξερράγη, υπό μία έννοια.

«Αχ, Κόλιν!» φώναξε η μητέρα του.

«Θέλω απλώς να μείνω μόνος», επέμεινε ο Κόλιν απ' το μπάνιο. «Σας παρακαλώ πολύ».

Όταν βγήκε, είχαν φύγει.

Τις επόμενες δεκατέσσερις ώρες, χωρίς να σταματήσει για να φάει, να πιει ή να ξανακάνει εμετό, ο Κόλιν διάβαζε και ξαναδιάβαζε την επετηρίδα του σχολείου του, την οποία είχε παραλάβει μόλις πριν από τέσσερις ημέρες. Εκτός από τις συνηθισμένες σαχλαμάρες, η επετηρίδα περιείχε εβδομήντα δύο υπογραφές. Δώδεκα ήταν απλές υπογραφές, πενήντα έξι αναφέρονταν στην ευφυΐα του, είκοσι πέντε έλε-

γαν ότι θα ήθελαν να τον είχαν γνωρίσει καλύτερα, έντεκα έλεγαν ότι είχε πλάκα που ήταν μαζί στο μάθημα των αγγλικών, επτά περιείχαν τις λέξεις «ιριδικός σφιγκτήρας»* και ένα εντυπωσιακό σύνολο δεκαεπτά υπογραφών κατέληγε λέγοντας: «Συνέχισε να 'σαι φοβερός!» Ο Κόλιν Σίνγκλετον δεν μπορούσε να *παραμείνει* φοβερός περισσότερο απ' όσο μια γαλάζια φάλαινα μπορούσε να *παραμείνει* κοκαλιάρα ή το Μπανγκλαντές μπορούσε να *παραμείνει* πλούσιο. Το πιθανότερο αυτά τα δεκαεπτά άτομα να αστειεύονταν. Το γυρόφερε κάμποσο στον νου του – και αναρωτήθηκε ακόμα πώς ήταν δυνατόν είκοσι πέντε συμμαθητές του, με μερικούς απ' τους οποίους πήγαινε στο ίδιο σχολείο επί δώδεκα χρόνια, να θέλουν να τον «γνωρίσουν καλύτερα». Λες και δεν είχαν την ευκαιρία.

Κυρίως όμως αυτές τις δεκατέσσερις ώρες διάβαξε και ξαναδιάβαξε την αφιέρωση της Κατερίνας ΙΘ΄:

Κολ,

Μια αφιέρωση για όλα τα μέρη στα οποία πήγαμε. Και για όλα τα μέρη στα οποία θα πάμε. Και να με, να σου ψιθυρίζω ξανά και ξανά και ξανά και ξανά: *σαγαπώ*.
παντοτινά δική σου, Κ-α-τ-ε-ρ-ί-ν-α

Τελικά το κρεβάτι παραήταν άνετο για την ψυχολογική του κατάσταση, οπότε ξάπλωσε ανάσκελα, με τα πόδια απλωμένα στο χαλί. Πήρε να αναγραμματίζει το «παντοτινά δική σου» ώσπου βρήκε ένα ανάγραμμα που του άρεσε:

---

* Περισσότερα γι' αυτό αργότερα.

«να, ύπτια σκοτοδίνη». Και μετά ξάπλωσε εκεί, να, σε ύπτια θέση, με μια σκοτοδίνη να τον τυλίγει, και επαναλάμβανε νοερά το σημείωμα, που πλέον είχε απομνημονεύσει, και ήθελε να κλάψει, αντ' αυτού όμως ένιωθε μονάχα έναν πόνο πίσω απ' το ηλιακό του πλέγμα. Το κλάμα προσθέτει κάτι: το κλάμα είσαι εσύ, συν τα δάκρυα. Ωστόσο, το συναίσθημα που είχε ο Κόλιν ήταν κάποιο φρικτό αντίθετο του κλάματος. Ήσουν εσύ μείον κάτι. Σκεφτόταν διαρκώς εκείνη τη λέξη –παντοτινά– και ένιωθε τον καυτό πόνο ακριβώς κάτω απ' τον θώρακά του.

Πονούσε λες και ήταν η χειρότερη κλοτσιά που έφαγε ποτέ. Και είχε φάει πολλές.

(δύο)

ΣΥΝΕΧΙΣΕ ΝΑ ΠΟΝΑ ΕΤΣΙ σχεδόν μέχρι τις 10 μ.μ., όταν ένας μάλλον χοντρός, τριχωτός τύπος λιβανέζικης καταγωγής εισέβαλε στο δωμάτιο του Κόλιν χωρίς να χτυπήσει. Ο Κόλιν γύρισε το κεφάλι και τον στραβοκοίταξε.

«Τι σ' ανάθεμα έγινε;» ρώτησε ο Χασάν, σχεδόν φωνάζοντας.

«Με παράτησε», απάντησε ο Κόλιν.

«Το έμαθα. Άκου, *σιτσπίνκλερ*,* πολύ θα ήθελα να σε παρηγορήσω, αλλά θα μπορούσα να σβήσω ολόκληρη πυρκαγιά με το περιεχόμενο της κύστης μου αυτή τη στιγμή». Ο Χασάν προσπέρασε γοργά το κρεβάτι και άνοιξε την πόρτα του μπάνιου. «Θεέ μου, Σίνγκλετον, τι έφαγες; Μυρίζεις σαν... ΑΑΑΑ! ΞΕΡΑΤΑ! ΞΕΡΑΤΑ! ΕΕΕΕ!» Και ενόσω ο Χασάν ούρλιαζε, ο Κόλιν σκέφτηκε: *Οχ, ναι. Η τουαλέτα. Έπρεπε να έχω τραβήξει το καζανάκι.*

«Συγχώρησέ με αν αστόχησα», είπε ο Χασάν όταν επέ-

---

* Γερμανική λέξη, αργκό για το «φλώρος», που κυριολεκτικά σημαίνει «άντρας που κάθεται για να κατουρήσει». Αυτοί οι τρελοί οι Γερμανοί έχουν μια λέξη για τα πάντα.

στρεψε. Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και κλότσησε απαλά το ξαπλωμένο μπρούμυτα σώμα του Κόλιν. «Έπρεπε να κρατάω τη μύτη μου κλειστή και με τα δύο μαμημένα χέρια, οπότε το Κεραυνοπαλούκι κινούνταν ελεύθερο πέρα δώθε. Είναι σαν πανίσχυρο εκκρεμές, το μαμημένο». Ο Κόλιν δε γέλασε. «Θεέ μου, πρέπει να έχεις το χάλι σου, γιατί (α) τα αστεία με το Κεραυνοπαλούκι είναι το καλύτερο υλικό που διαθέτω και (β) ποιος ξεχνάει τα ξερατά του στη λεκάνη;»

«Θέλω απλώς να χωθώ σε μια τρύπα και να πεθάνω». Ο Κόλιν μιλούσε με το βλέμμα καρφωμένο στο κρεμ χαλί και χωρίς να ξεχωρίζει κανένα συναίσθημα στη φωνή του.

«Ω ρε μάνα μου», είπε ο Χασάν, ξεφυσώντας αργά.

«Το μόνο που ήθελα ποτέ ήταν να με αγαπήσει και να κάνω κάτι σημαντικό στη ζωή μου. Και κοίτα να δεις. Εννοώ, κοίτα να δεις», είπε.

«Κοιτάζω. Και το παραδέχομαι, *καφίρ*,* ότι δε μου αρέσει καθόλου αυτό που βλέπω. Ή αυτό που μυρίζω, μα και το θίξαμε». Ο Χασάν ξάπλωσε στο κρεβάτι και άφησε τη δυστυχία του Κόλιν να πλανιέται στον αέρα για μια στιγμή.

«Είμαι απλώς... Είμαι απλώς μια αποτυχία. Κι αν αυτό είναι όλο, τι θα κάνω; Τι γίνεται αν σε δέκα χρόνια από τώρα κάθομαι σ' ένα μαμημένο γραφείο κάνοντας υπολογισμούς και απομνημονεύοντας στατιστικά του μπέιζμπολ για να βγω πρώτος στο φανταστικό μου πρωτάθλημα και δεν έχω σχέση μαζί της και δεν κάνω ποτέ τίποτα σημαντικό και είμαι απλώς εντελώς άχρηστος;»

Ο Χασάν ανακάθισε, με τα χέρια του στα γόνατα. «Ορί-

---

* Το *καφίρ* είναι μια όχι και τόσο ευγενική αραβική λέξη που σημαίνει «μη μουσουλμάνος» και συνήθως μεταφράζεται ως «άπιστος».

στε, γι' αυτό πρέπει να πιστεύεις στον Θεό. Γιατί εγώ δεν περιμένω να έχω καν γραφείο, και είμαι πιο ευτυχημένος κι από γουρούνι σε σωρό από σκατά».

Ο Κόλιν άφησε έναν αναστεναγμό. Αν και ο Χασάν δεν ήταν τόσο θρησκευόμενος, συχνά προσπαθούσε για πλάκα να προσηλυτίσει τον Κόλιν. «Σωστά. Πίστη στον Θεό. Καλή ιδέα. Θα ήθελα επίσης να πιστέψω ότι μπορώ να πετάξω στο διάστημα σκαρφαλωμένος στις χνουδωτές πλάτες γιγαντιαίων πιγκουίνων και να πηδήξω την Κατερίνα ΙΘ' σε συνθήκες μηδενικής βαρύτητας».

«Σίγγκλετον, εσύ ειδικά πρέπει να πιστέψεις στον Θεό περισσότερο από κάθε άλλον που έχω γνωρίσει».

«Λοιπόν, κι εσύ ειδικά πρέπει να πας πανεπιστήμιο», μουρμούρισε ο Κόλιν. Ο Χασάν βόγκηξε. Όντας ένα χρόνο μπροστά απ' τον Κόλιν στο σχολείο, ο Χασάν έκανε «διάλειμμα για ένα χρόνο», παρότι είχε γίνει δεκτός στο Πανεπιστήμιο Λογιόλα του Σικάγο. Δεδομένου ότι δεν είχε εγγραφεί στα μαθήματα για το ερχόμενο φθινόπωρο, όλα έδειχναν ότι ο ένας χρόνος του διαλείμματός του σύντομα θα μετατρεπόταν σε δύο.

«Μην το γυρνάς σ' εμένα», είπε ο Χασάν χαμογελώντας. «Δεν είμαι εγώ αυτός που βρίσκεται σε τέτοιο χάλι ώστε να μην μπορεί να σηκωθεί απ' το χαλί ή να τραβήξει το καζανάκι για να πάνε κάτω τα ξερατά του, δικέ μου. Και ξέρεις γιατί; Γιατί έχω μια κάποια σχέση με τον Θεό».

«Σταμάτα να προσπαθείς να με προσηλυτίσεις», βόγκηξε ο Κόλιν, ο οποίος δεν το διασκέδαζε καθόλου. Ο Χασάν πετάχτηκε όρθιος και καβάλησε τον Κόλιν στο πάτωμα, του ακινητοποίησε τα χέρια και πήρε να φωνάζει: «Δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός από τον Θεό και ο Μωάμεθ είναι ο

Προφήτης Του! Πες το μαζί μου, *σιτσίπινκλερ!* *Λα ιλάχα ιλά-λαχ!*»* Ο Κόλιν άρχισε να γελά με κομμένη την ανάσα κάτω απ' το βάρος του Χασάν, και ο Χασάν έβαλε κι εκείνος τα γέλια. «Προσπαθώ να σώσω το τομάρι σου απ' την κόλαση!»

«Κατέβα, αλλιώς θα βρεθώ εκεί πολύ σύντομα», είπε αγκομαχώντας ο Κόλιν.

Ο Χασάν σηκώθηκε και σοβάρεψε απότομα. «Λοιπόν, ποιο ακριβώς είναι το πρόβλημα;»

«Το πρόβλημα είναι ακριβώς ότι *με παράτησε*. Ότι είμαι μόνος. Θεέ μου, είμαι και πάλι μόνος. Και όχι μόνο αυτό, αλλά είμαι και εντελώς αποτυχημένος σε περίπτωση που δεν το έχεις καταλάβει. Είμαι ξοφλημένος, είμαι ένας *πρώην*. Ο πρώην της Κατερίνας ΙΘ'. Πρώην παιδί-θαύμα. Πρώην πολλά υποσχόμενος. Επί του παρόντος χαμένο κορμί». Όπως είχε εξηγήσει ο Κόλιν στον Χασάν αμέτρητες φορές, υπάρχει σημαντική διαφορά ανάμεσα στους όρους *παιδί-θαύμα* και *ιδιοφυΐα*.

Ένα παιδί-θαύμα μπορεί να μάθει πολύ γρήγορα αυτό που άλλοι έχουν ήδη ανακαλύψει· μια ιδιοφυΐα ανακαλύπτει αυτό που κανείς δεν έχει ανακαλύψει προηγουμένως. Τα παιδιά-θαύματα μαθαίνουν· οι ιδιοφυΐες κάνουν. Η συντριπτική πλειονότητα των παιδιών-θαυμάτων δεν γίνονται ενήλικες ιδιοφυΐες. Ο Κόλιν ήταν σχεδόν σίγουρος ότι ανήκε σε αυτή την ατυχή πλειοψηφία.

Ο Χασάν κάθισε στο κρεβάτι και έξιψε το αξύριστο διπλοσάγονό του. «Ποιο είναι το πραγματικό πρόβλημα εδώ; Το θέμα της ιδιοφυΐας ή το θέμα της Κατερίνας;»

---

* Η ισλαμική δήλωση της πίστης, σε μεταγραφή από τα αραβικά: Δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός από τον Θεό.

«Απλώς την αγαπώ πολύ», ήταν η απάντηση του Κόλιν. Όμως η αλήθεια ήταν ότι στο μυαλό του Κόλιν τα δύο προβλήματα σχετιζόνταν. Το πρόβλημα ήταν ότι αυτό το πιο ξεχωριστό, υπέροχο, πανέξυπνο αγόρι ήταν... ή μάλλον όχι. Το Πρόβλημα καθαυτό ήταν ότι *Εκείνος* ήταν ασήμαντος. Ο Κόλιν Σίνγκλετον, γνωστό παιδί-θαύμα, γνωστός βετεράνος των Κατερίνειων Συγκρούσεων, γνωστός σπασίκλας και *σιτσπίνκλερ*, ήταν ασήμαντος για την Κατερίνα ΙΘ΄, κι επίσης ήταν ασήμαντος για τον κόσμο. Ξαφνικά, δεν ήταν το αγόρι κανενός, ούτε η ιδιοφυΐα κανενός. Και αυτό –για να χρησιμοποιήσουμε τη σύνθετη φράση που θα περιέμενε κανείς από ένα παιδί-θαύμα– ήταν χάλια.

«Γιατί το θέμα της ιδιοφυΐας», συνέχισε ο Χασάν λες και ο Κόλιν δεν είχε μόλις ομολογήσει την αγάπη του, «δε σημαίνει τίποτα. Αυτό έχει να κάνει μόνο με το ότι θέλεις να γίνεις διάσημος».

«Όχι, δεν είναι έτσι. Θέλω να έχω *σημασία*», είπε.

«Μάλιστα. Όπως είπα, θέλεις φήμη. Η φήμη είναι η νέα μόδα. Και δεν πρόκειται να γίνεις το μαμημένο America's Next Top Model, το Επόμενο Κορυφαίο Μοντέλο της Αμερικής, στα σίγουρα. Εσύ λοιπόν θέλεις να γίνεις η Επόμενη Κορυφαία Ιδιοφυΐα της Αμερικής και τώρα –μην το πάρεις προσωπικά– κάθεται και κλαψουρίζεις επειδή δεν έχει συμβεί ακόμη».

«Δε βοηθάς», μουρμούρισε ο Κόλιν στο χαλί. Έπειτα γύρισε το πρόσωπό του για να κοιτάξει τον Χασάν.

«Σήκω», είπε ο Χασάν, απλώνοντας το χέρι του προς τα κάτω. Ο Κόλιν το άρπαξε, σηκώθηκε και μετά προσπάθησε ν' αφήσει το χέρι του Χασάν. Αλλά ο Χασάν το έσφιξε περισσότερο. «*Καφίρ*, έχεις ένα πολύ περίπλοκο πρόβλημα με μια πολύ απλή λύση».

Α Ε Ι Ε Ε Ι Η Ι Η ΣΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΟΛΟΙ ΕΧΟΥΝ ΕΝΑΝ ΤΥΠΟ.

Ο τύπος του Κόλιν Σίνγκλετον είναι οι κοπέλες με το όνομα Κατερίνα. Μέχρι στιγμής έχει κάνει σχέση με 19 Κατερίνες, εισπράττοντας ισάριθμους χωρισμούς. Μετά το φιάσκο με την Κατερίνα νούμερο 19, ο Κόλιν, παιδί-θαύμα που λατρεύει τους αναγραμματισμούς, ξεκινά ένα ταξίδι παρέα με τον Χασάν, τον υπέρβαρο κολλητό του που λατρεύει τη Δικαστή Τζούντι. Με ένα σεβαστό ποσό στην τσέπη κι ένα αγριογούρουνο να τον κυνηγάει, ο Κόλιν σκοπεύει ν' ανακαλύψει ένα μαθηματικό θεώρημα, το οποίο θα προβλέπει το μέλλον οποιασδήποτε σχέσης (και θα τον γλιτώνει απ' τις χυλόπιτες).

Οι Κατερίνες τιμήθηκαν το 2007 με το βραβείο
Michael L. Printz και ήταν στη βραχεία λίστα
για το *Los Angeles Times Book Prize*.

Ανακηρύχθηκε επίσης βιβλίο της χρονιάς
από το *Booklist*, το *Horn Book* και το *Kirkus*.

Από 14 ετών

ISBN: 978-618-01-4715-5

9 786180 147155

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr